

От Бруклин П., 9 г., Юта, САЩ

Миналата година взех от библиотеката книга за едно момиче, което започва да пише блог. Помислих, че това ще е забавна книга, защото главната героиня беше на моята възраст, а майка ми беше блогър. Затова си помислих, че тази книга ще ми бъде интересна.

Бях прочела само няколко страници, когато момичето използва напразно името на Господ. Изобщо не се почувствах добре, след като прочетох това. Но продължих да чета с надеждата, че това се е случило само веднъж. Прочетох още няколко страници и тя пак каза същото.

Отидох и казах на майка си какво бях открила. Не знаех дали да продължа да чета или не. Майка ми каза, че изборът е мой. Но тя се съгласи, че сигурно нямаше да е добре да продължа да чета, ако момичето

казва неща, за които знаем, че са неправилни. Майка ми каза, че най-лошото е, че тя изговаря напразно името на Господ.

Реших да проверя дали това ще става още, затова отворих на други места в книгата. Открих, че изговарянето напразно на Господното име е начинът, по който момичето говори. Реших да върна книгата в библиотеката без да чета повече.

Почувствах тъга, че авторът на книгата изговаря напразно името на Господ. Но след като върнах книгата в библиотеката, се почувствах щастлива от правилния избор, който бях направила. Знаех, че следвам „Моите евангелски стандарти“ от книгката *Вяра в Бог*, където пише: „Ще чета и гледам само неща, които се харесват на Небесния Отец“. Знаем, че трябва да изговаряме имената на Небесния Отец и Исус с благоговение и уважение. ●

Да продължава ли да чета?

